

# Рим визначає бачення - номер два

## *Розпізнання сучасного Риму та пророчого видіння в останні дні*

Jeff Pippenger

2024-07-05

І в ті часи постане багато хто проти царя півдня; також грабіжники з твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння; але вони впадуть. Даниїла 11:14.

Правильне розпізнання сили в останні дні, яка представлена як Сучасний Рим, а отже й сили, що «утверджує видіння», є життєво важливим для спасіння. Воно становить складову остаточного процесу випробування ста сорока чотирьох тисяч. Слово «видіння» у цьому вірші — те саме єврейське слово, яке вжив Соломон, коли пояснював, чому гине народ Божий.

Де немає видіння, народ гине; а хто дотримується закону, той щасливий. Приповісті 29:18.

Усі пророки говорять про останні дні більш безпосередньо, ніж про будь-який інший період священної історії, а застереження Соломона щодо необхідності мати «видіння» — це питання життя або смерті. Істина завжди розділяє і породжує дві категорії поклонників. У цьому вірші є одна категорія, що гине, і категорія, яка з радістю додержується закону. Однак слід зазначити, що порада Соломона подана в контексті суперечки щодо «істини». Ця порада також подана в контексті притчі про десять дів, адже притча про десять дів є основною ілюстрацією досвіду Божого народу в останні дні.

Дурень виливає всі свої думки; а мудрий стримує їх до часу. Якщо правитель прислухається до брехні, всі його слуги — нечестиві. Бідний і лукавий чоловік зустрічаються разом; Господь просвітлює очі обом. Цар, що вірно судить убогих, — престол його буде утверджений навіки. Різка і докір дають мудрість; а дитина, залишена сама собі, осоромлює свою матір. Коли примножуються безбожні, множиться беззаконня; але праведні побачать їхнє падіння. Карай свого сина, і він дасть тобі спокій; так, дасть утіху твоїй душі. Де немає об'явлення, народ гине; а хто додержується закону, той щасливий. Приповісті 29:11–18.

Я не маю наміру вказувати пальцем на тих, хто може мати інше розуміння сучасного Риму, ніж я. Моя мета — показати, що Соломон звертається до двох категорій поклонників, яких він називає «мудрим» і «безумцем». «Безумець» також ототожнюється з «нечестивим». Мудрі й нерозумні діви з притчі також у пророчій лінії дванадцятого розділу книги Даниїла названі «мудрими» та «нечестивими».

Багато хто очистяться, вибіляться й будуть випробувані; але безбожні чинитимуть безбожно: і ніхто з безбожних не зрозуміє; але мудрі зрозуміють. Даниїла 12:10.

Соломон і Даниїл згодні між собою, адже все пророче свідчення сходиться в останні дні. Мудрі розуміють «примноження знань».

І мудрі будуть сяяти, як блиск небозводу; а ті, що навертають багатьох до праведності, — як зорі по віки вічні. А ти, Даниїле, заховай ці слова і запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання. Даниїла 12:3, 4.

Десятий вірш визначає триетапний процес випробування, який просіює дів, покликаних бути серед ста сорока чотирьох тисяч. В обох випадках процес просіювання та випробування ґрунтується на тому, чи діви розуміють збільшення знання (видіння), яке було розкрито у час кінця у 1989 році.

«Час кінця» в останні дні настав у 1989 році, коли були розпечатані вірші з 40 по 45 одинадцятого розділу Даниїла. Тоді було встановлено, що темою цих віршів є остаточне піднесення та падіння царя півночі. Також було встановлено, що цар півночі в цих віршах є папською владою останніх днів. Натхнення ніколи не вживає вислів «Сучасний Рим». Цей вислів був придуманий мною, щоб позначити папську владу останніх днів, бо у пророчому значенні «сучасний» означає останні дні. Еллен Уайт ніколи не вживала вислів «Сучасний Рим».

Існують неправильні погляди щодо того, кого представляє цар півночі в останніх шести віршах одинадцятого розділу книги Даниїла, але є лише одне правильне розуміння. Розуміння, що цар півночі у цих віршах — це папська влада, було отримане з багатьох пророчих свідчень. Сороковий вірш починає з визначення того, що папство зазнає смертельної рани в 1798 році, а вірші з сорок першого по сорок третій окреслюють динаміку, пов'язану із зціленням цієї смертельної рани. Сорок четвертий вірш описує звістку, яка розлучує папство, і веде до сорок п'ятого вірша, коли папська влада приходить до свого остаточного й повного кінця. Видіння, яке було відкрите у 1989 році, — це видіння остаточного піднесення й падіння папської влади в останні дні. Це видіння є примноженням знання, яке породжує та виявляє дві групи поклонників залежно від їхнього прийняття або відкидання знання, що міститься в тих віршах.

Відповідно до того самого розділу, де у 1989 році було знято печатку зі "зростання знання", "розбійники твого народу", які "звеличуються" і зрештою "падають", є символом, що утворює "видіння". В остаточному просіюванні першим випробувальним запитанням є те, хто представлений як "розбійники твого народу", адже саме вони є пророчим символом, що утворює "видіння". Чи "розбійники" — це папська влада, чи це Сполучені Штати?

Книги Даниїла та Одкровення становлять одну й ту саму книгу і являють собою двох свідків однієї й тієї самої лінії пророцтва. Даниїл — початок, а Одкровення — завершення, і разом вони є двома свідками істини, яка була розпечатана в час кінця у 1989 році.

Даниїл описує процес очищення, який виник, коли Лев із племені Юдиного зняв печатку із віршів з сорокового по сорок п'ятий у 1989 році. Тоді розпочався процес випробування, щоб визначити й виявити, хто буде «священниками», які становлять народ заповіді — сто сорок

чотири тисячі — в останні дні. Осія додає, що ті, хто відкидають примноження пізнання в останні дні, не будуть серед священників, які складають сто сорок чотири тисячі.

Мій народ гине через брак пізнання: бо ти відкинув пізнання, то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священником; бо ти забув Закон Бога свого, то й Я забуду дітей твоїх. Осія 4:6.

Книга Об'явлення показує, що знання, яке відкрито й відкинута однією групою людей, зумовлює їхнє відкинення безпосередньо перед закриттям часу випробування.

І він каже мені: Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близький. Неправедний нехай і далі чинить неправду; і нечистий нехай і далі скверниться; і праведний нехай і далі чинить праведність; і святий нехай і далі освячується. Об'явлення 22:10–11.

Історія міллеритів ілюструє історію ста сорока чотирьох тисяч, і разом міллерити та сто сорок чотири тисячі представляють початок і завершення вістки та праці трьох ангелів чотирнадцятого розділу Одкровення. Паралельні історії окреслюють події, пов'язані із закриттям випробувального часу. Праця обох історій була прообразно представлена Іллею та Іваном Хрестителем.

«З тремтінням Вільям Міллер почав розкривати людям таємниці Царства Божого, ведучи своїх слухачів крізь пророцтва до другого пришествя Христа. З кожною спробою він зміцнювався. Як Іван Хреститель провіщав перше пришествя Ісуса і приготував шлях для Його приходу, так Вільям Міллер і ті, хто приєднався до нього, проголошували друге пришествя Сина Божого». Ранні твори, 229, 230.

Міллеритське послання визначило «події», пов'язані із закриттям часу випробування, як це представлено Іллею та Іваном Хрестителем.

Було необхідно, щоб люди були пробуджені до усвідомлення небезпеки, що їм загрожує; щоб їх спонукали готуватися до урочистих подій, пов'язаних із завершенням випробувального часу. Велика боротьба, с. 310.

У 1989 році, з розпадом Радянського Союзу, частина книги Даниїла, що стосується останніх днів, була відкрита, і розпочався процес випробування. Тест ґрунтувався на здатності або нездатності Божого народу зрозуміти чи відкинути помноження знання, представлене в останніх шести віршах одинадцятого розділу книги Даниїла; віршах, які ведуть до першого вірша дванадцятого розділу, який вказує на «закриття часу благодаті». Тоді була відкрита звістка про «події, пов'язані із закриттям часу благодаті», і розпочалася праця тих, хто були кандидатами на те, щоб стати «священниками» ста сорока чотирьох тисяч. Їхня праця полягала в тому, щоб «зрозуміти» і проголошувати звістку, представлену в уривку. Звістка і праця ста сорока чотирьох тисяч полягали в тому, щоб представити відкриту звістку, аби пробудити людей «приготуватися до урочистих подій, пов'язаних із закриттям часу благодаті».

"Сьогодні, в душі та силі Іллі й Івана Хрестителя, посланці, призначені Богом, звертають увагу світу, що прямує до суду, на урочисті події, які незабаром мають відбутися у

зв'язку з останніми годинами випробувального часу та явленням Ісуса Христа як Царя над царями і Господа над панами. Незабаром кожна людина буде суджена за вчинки, скоєні в тілі. Настала година Божого суду, і на членах Його церкви на землі лежить урочиста відповідальність попередити тих, які стоять, так би мовити, на самому краю вічної загибелі. Кожній людині в усьому світі, яка дослухається, мають бути ясно викладені принципи, поставлені на карту у великій боротьбі, що ведеться, принципи, від яких залежить доля всього людства." Пророки і царі, 715, 716.

Історія Івана Хрестителя і Христа, а також історія міллеритів ілюструють звістку і працю ста сорока чотирьох тисяч. І Іван, і Христос розуміли свою звістку як таку, що означає закриття випробувального часу.

А коли він побачив багатьох фарисеїв і саддукеїв, що прийшли на його хрещення, то сказав їм: О, роде гадючий, хто вас попередив утікати від майбутнього гніву? Матвія 3:7.

Христос зобразив руйнування Єрусалима, те саме руйнування, про наближення якого Йоан застерігав прискіпливих юдеїв. Ісус використав це руйнування як символ «гніву», що починається, коли Він, як Михаїл, постає у дванадцятому розділі книги Даниїла, в першому вірші.

Христос бачив у Єрусалимі символ світу, закам'янілого в невір'ї та непокорі, що поспішає назустріч відплатним судам Божим. Скорботи занепаłego роду, що тиснули на Його душу, вирвали з Його вуст той вкрай гіркий зойк. Він бачив відбиток гріха, накреслений у людських стражданнях, сльозах і крові; Його серце було зворушене безмежним співчуттям до пригноблених і страждених на землі; Він палко прагнув полегшити страждання всіх. Але навіть Його рука не могла повернути назад хвилю людського горя; мало хто шукав би свого єдиного Джерела допомоги. Він був готовий віддати Свою душу на смерть, щоб зробити спасіння для них досяжним; але мало хто прийшов би до Нього, щоб вони мали життя.

«Величність неба — в сльозах! Син Нескінченного Бога — стривожений духом, схилений під тягарем скорботи! Ця сцена наповнила все небо подивом. Та сцена відкриває нам надзвичайну гріховність гріха; вона показує, наскільки важким є завдання — навіть для Нескінченної Сили — урятувати винних від наслідків порушення Божого закону. Ісус, звертаючи погляд до останнього покоління, бачив світ, введений в оману, подібну до тієї, що спричинила знищення Єрусалима. Великим гріхом юдеїв було їхнє відкидання Христа; великим гріхом християнського світу буде їхнє відкидання Божого закону, основи Його правління на небі й на землі. Настанови Єгови будуть зневажені й зведені нанівець. Мільйони в ярмі гріха, раби Сатани, приречені зазнати другої смерті, відмовляться слухати слова істини в день їхнього відвідання. Жахлива сліпота! Дивне засліплення!» Велика боротьба, 22.

Застережна звістка, проголошена Іваном Хрестителем, а також Христом, була тією самою застережною звісткою, так само як і застережна звістка міллеритів була тим самим посланням, що окреслює події, пов'язані із закриттям випробувального часу, які

проголосять сто сорок чотири тисячі. Троє свідків — Іван Хреститель, Христос і міллерити — свідчать, що праця і звістка ста сорока чотирьох тисяч є випробуванням на життя або смерть, яке здійснюється через збільшення знання, розкритого у 1989 році. Звістка, розкрита тоді, є видінням останнього дня, яке мусять зрозуміти мудрі, якщо вони мають бути "священиками", що складають сто сорок чотири тисячі. Якщо ті кандидати не розуміють того видіння, їх вважають нечестивими або нерозумними, і вони гинуть. Вони та їхні діти відкидаються відповідно до їхнього відкидання видіння, що становить збільшення знання.

Слово Боже вказує на те, що Рим — це влада, яка звеличує себе, обкрадає Божий народ, а потім падає й утверджує видіння. Питання про те, чи є Сучасний Рим папською владою чи Сполученими Штатами, — це випробування, яке виявляє, що ті кандидати є або мудрими, або нерозумними дівами. Це випробування є пророчим, виведеним із книги Даниїла, яке згодом підтверджується і доводиться до досконалості в книзі Об'явлення. Тема Сучасного Риму — це не просто вибір між папською владою чи Сполученими Штатами; це остаточне випробування для ста сорока чотирьох тисяч. Це пророче випробування, і, правильно зрозуміле, воно охоплює кожний образ остаточного процесу випробування, викладений у Божому освяченому пророчому свідченні.

Процес випробування за часів Івана Хрестителя та Христа походив з книги Даниїла, як і процес випробування за часів міллеритів. У пророчому випробуванні методологія того, як встановлюється істина, є для цих кандидатів такою ж необхідною для правильного застосування, як і просто дотримання правильного погляду на те, хто такий Сучасний Рим. Незалежно від того, розглядається правильне визначення Сучасного Риму чи застосування правильної методології, обидва елементи цього випробування викладені в книзі Даниїла. У першому розділі книги Даниїла Даниїл пройшов триетапний процес випробувань, починаючи з харчування, потім візуальне випробування, а далі — випробування, здійснене Навуходоносором — біблійним символом Царя Півночі, папської влади останніх днів.

А цим чотирьом юнакам Бог дав знання й уміння в усякій науці та мудрості, а Даниїлові дав розуміння всіх видінь і снів. А наприкінці тих днів, про які цар сказав, щоб їх привели, начальник євнухів привів їх перед Навуходоносора. І цар розмовляв із ними; і серед усіх не знайшлося такого, як Даниїл, Хананія, Мішайл та Азарія; тому вони стояли перед царем. А в усіх справах мудрості й розуміння, про які цар їх питав, він знаходив їх у десять разів кращими за всіх чаклунів та астрологів, що були в усьому його царстві.  
Даниїла 1:17-20.

«Наприкінці днів», що пророчо означає останні дні, коли випробовуються сто сорок чотири тисячі, Даниїл і три мужі виявилися «вдесятеро кращими за всіх чаклунів і астрологів, що були в усьому його царстві», а Даниїл мав «розуміння в усіх видіннях і снах». Даниїл представляє сто сорок чотири тисячі, які в останні дні розуміють зростання знання, що настало, коли Христос, як Лев з племені Юди, розпечатав «ту частину книги Даниїла, що стосувалася останніх днів», у 1989 році.

Даниїл не просто розумів про сни та видіння більше за інших; він мав «розуміння у всіх видіннях і снах». Він представляє тих, хто застосовує методологію «рядок на рядок», адже

ця методологія поєднує «всі видіння та сни» в одне цілісне послання. Послання, яке об'єднує всі сни та видіння в одну пророчу лінію, визначає «події, пов'язані з кінцем випробувального часу». Це послання утверджене пророчим символом, яким є Сучасний Рим — влада, що звеличує себе, обкрадає Божий народ і падає.

Та сила може бути встановлена лише шляхом застосування правильної методології. Більшість тих, хто заявляє, що вивчає Біблію, відкидає методологію «рядок на рядок», а деякі з тих, хто стверджують, що її застосовують, неправильно застосовують правила, які складають методологію «рядок на рядок». Ці правила вперше були оприлюднені міллерітами, і Божий народ останніх днів був заздалегідь попереджений, що ті, хто насправді є вісниками третього ангела, користуватимуться правилами пророчого тлумачення Вільяма Міллера.

"Ті, хто займаються проголошенням вістки третього ангела, досліджують Писання за тим самим планом, якого дотримувався батько Міллер." Review and Herald, 25 листопада 1884 р.

Вільям Міллер представляв початок трьох ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення, і його прообразом був Іван Хреститель, який був початком тієї звістки, завершенням якої був Христос. Сестра Вайт безпосередньо зіставляє процес випробування від Івана Хрестителя до Христа з процесом випробування трьох ангелів. Іван розпочав звістку, і лише незадовго до хреста, коли Христос привів своїх учнів до Кесарії Пилипа, Ісус тоді додав подробиці звістки, яку Іван розпочав. Першою (початковою) істиною, яку Іван проголосив, коли побачив Христа, було визнання Христа як Агнця Божого, що забирає гріхи світу.

Це сталося у Віфаварі за Йорданом, де Іван хрестив. Наступного дня Іван бачить Ісуса, що йде до нього, і каже: Ось Агнець Божий, що забирає гріх світу. Це Той, про кого я сказав: Після мене приходить Чоловік, що був переді мною, бо Він був раніше від мене. Івана 1:28-30.

Тоді розпочався період випробувань тривалістю три з половиною роки, який завершився на хресті. Після того, як Івана було вбито безпосередньо перед розп'яттям, Ісус тоді почав пояснювати те саме найперше висловлювання Івана.

Коли Ісус прийшов у околиці Кесарії Пилипової, Він запитав Своїх учнів, кажучи: За кого вважають люди Мене, Сина Людського? Вони ж сказали: Одні кажуть, що Ти — Іван Хреститель; інші — Ілля; а дехто — Єремія або один із пророків. Він сказав їм: А ви за кого Мене вважаєте? У відповідь Симон Петро сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого. Ісус відповів і сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не тіло й кров відкрили тобі це, а Мій Отець, що на небі. І Я кажу тобі: ти — Петро, і на цьому камені Я збудую Мою Церкву; і брами аду не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі; і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небі. Тоді Він наказав Своїм учням, щоб нікому не казали, що Він — Ісус Христос. Відтоді Ісус почав показувати Своїм учням, що Йому треба йти до Єрусалима, і багато постраждати від старійшин, первосвящеників і книжників, і бути

вбитим, і третього дня воскреснути. Матвія 16:13–21.

Кесарія Філіппова — це назва Паніума за часів Христа, а Паніум ідентифікується у вірші, що слідує за чотирнадцятим віршем одинадцятого розділу книги Даниїла, де представлені розбійники твого народу, які звеличуються, але падають. Звістка Івана Хрестителя, натхненна й досконала, була початковою звісткою, що представляла міллеритську звістку, засновану на правилах Міллера. Звістка Христа наприкінці, збудована на звістці Івана та розширена, типологічно відображала звістку наприкінці трьох ангелів, яка ґрунтується на правилах Міллера та на деталях, доданих до звістки Міллера, коли методологія «рядок на рядок» приходить до завершення.

Дійти хибного розуміння символу, що пов'язує видіння із символом Сучасного Риму, — це паралель до тих, хто в історії Христа відкинув звістку про хрест. Нам сказано, що юдеї, які відкинули звістку Івана Хрестителя, не могли скористатися вченням Ісуса, і що історія тих юдеїв, що вчинили саме так, є образом тих, хто відкинув звістку першого ангела. Міллерити ототожили «грабіжників твого народу» (яких я згодом назвав «Сучасним Римом») із папською владою.

Ми продовжимо ці міркування в наступній статті.